

∞ Het hospice ∞

Christian Deterink

Ravi Ravanna zat roerloos op zijn stoel van achter het grote raam naar buiten te staren. Met zijn ogen volgde hij een vogeltje, dat rondhupte op het kortgemaaide gras, zonder er echt geïnteresseerd in te zijn. De tijd leek te zijn gestold, alsof de seconden waren opgerekt tot minuten, en de minuten tot uren. Grenzeloze verveling, dat was het. Verveling zoals hij die nog nooit eerder had meegemaakt. Tenminste niet totdat hij hier terecht was gekomen. Deze verschrikkelijke plek. Het hospice.

Het hospice. Van alle plekken die Ravi Ravanna zichzelf had kunnen voorstellen waar ze hem zouden verbergen tot de storm was overgewaaid, was dit toch wel de meest onwaarschijnlijke. Hij wist aanvankelijk niet eens wat voor iets het was, toen hij de naam voor het eerst hoorde. Een hospice. Iets van een hotel of zo had hij gedacht, een herberg, een pension, of iets in die geest. Tenslotte betekende hospitable gastvrij in het engels, zo wist hij vrij zeker. Maar het was niets van dat.

Ravi kon zich nog goed zijn aankomst bij het hospice herinneren. Het was een druilerige, grijzige dag geweest, zoals hij die, in de jaren die hij in het kille Nederland had doorgebracht, zo vaak had meegemaakt. De rit vanuit Amsterdam had uren geduurd, zo wist Ravi nog, tot het moment waarop hij verontrust was geworden. Uren lang rijden, dat kon toch helemaal niet? Zo groot was dit pietepouterige landje toch helemaal niet! Hij vroeg het aan zijn reisgenoten, de twee mannen in donkere pakken die hem begeleidden. De schuilplaats die ze voor hem hadden gevonden was toch in Nederland, zo was dat toch afgesproken? De mannen hadden stoïcijns geknikt.

Natuurlijk, wat denk jij dan, hadden ze uitgestraald.

En ze hadden gelijk gekregen. De stad van hun bestemming was onmiskenbaar Nederlands, hoe dichtbij de Duitse grens het ook lag. En ergens aan de rand van de stad, in een bosrijke omgeving, waarin hier en daar wat geïsoleerd villa's lagen, waren ze uiteindelijk gestopt en uit de auto gestapt.

Is dit het...?, had Ravi gevraagd. Ja, dit was het. Het hospice... Een weinig indrukwekkend gebouw op het eerste oog: voor het grootste deel uit niet meer dan één bouwlaag bestaand en gesitueerd midden op een open plek, die aan drie zijden omringd werd door bos. Het had een villa als alle andere hier in de buurt kunnen zijn. Maar toch zag het er zo niet uit, alhoewel Ravi niet goed kon bepalen waar dit nu aan lag. Was het de vorm van het gebouw zelf, met die vreemde kapvorm? Of was het dat kale gazon, dat overal doorliep tot aan de bosrand, zonder

verdere opsmuk, in de vorm van bijvoorbeeld plantenbakken, vrolijke bloemenperken en tuinkabouters waar die Hollanders zo dol op waren? Nee, waarschijnlijk waren het met name de kale ijzeren hekken die het perceel afbakenden, die de status van het gebouw verrieden. Hoe dan ook, het geheel had heel sterk het gevoel van een openbaar gebouw over zich.

En in zekere zin was dat natuurlijk ook zo.

Ze waren het pad opgelopen en bij de geopende voordeur opgevangen door een aantal mensen, die hen blijkbaar al hadden zien aankomen. Het waren allen vrouwen van middelbare leeftijd, in vrijetijds-kleding, die hem op de een of andere reden heel meelevend hadden aangekeken. Ravi wist nog dat hij er zich heel ongemakkelijk door had gevoeld.

“Jij moet Peter Ingaard zijn”, had één van de vrouwen tegen hem gezegd, bijna alsof ze tegen een kind sprak. Even had hij niet geweten wat ze hadden bedoeld, tot hij zich had herinnerd dat Peter Ingaard zijn onderduiknaam was. Hij had het nogal bespottelijk gevonden voor iemand met zo'n duidelijk buitenlands voorkomen als hijzelf. Maar goed, het was niet heel onwaarschijnlijk.

Tenslotte waren Indische kindertjes altijd populair geweest in het adoptie-circuit.

“J-Ja”.

En nadat hij vriendelijk had geglimlacht, was Ravi het gebouw ingeleid. Zijn nieuwe woning, zijn schuilplaats. Het hospice.

Bijna-thuis huis. Zo werd een hospice ook wel genoemd, wist Ravi nu. Het leek wel een gemene grap, een steek onder water naar de bewoners, een voorbeeld van misplaatste humor. Want met dat thuis moest de hemel worden bedoeld. Een hospice was uiteindelijk namelijk niets meer dan een woning voor mensen die op sterven na dood waren. Hoe hadden ze het hem ook alweer gezegd? Een verpleeghuis voor terminale patiënten in de laatste fase van hun leven verkeren.

Patiënten, die om wat voor reden dan ook, niet in familiekring hun laatste dagen konden slijten, kregen hier de mogelijkheid, in een vriendelijke, gastvrije omgeving, in vrede te sterven.

Ravi vond het allemaal maar morbide. Zeker toen hij zich wat verder had verdiept in de indeling en vormgeving van het gebouw. In hoofdzaak bestond deze uit drie kamers voor terminale patiënten, waarvan hij er nu ook één bezette, een algemene woonruimte en nog enkele kantoortjes en dienstvertrekken voor de vrijwilligsters die hen verzorgden. Maar het meest prominente deel van de gebouw waren toch de ruime garage, waarin een lijkenwagen ruimschoots paste en de sereen witte opbaarruimte direct aangrenzend hieraan, waarin een lijk klaar kon worden gemaakt voor het vervoer naar de laatste rustplaats. Heel het gebouw, was Ravi's stellige indruk, was toegespitst op het sterven. Ze hadden het een sterfhuis moeten noemen, was zijn stellige indruk.

En dan was er nog de vormgeving van het gebouw. Hierbij viel meteen op dat het hospice een raar gevormd dak had, bestaand uit een wat steiler en een wat flauwer deel. In een boekje over het hospice, dat hij in de centrale woonruimte was tegengekomen, had hij gelezen dat de architect hiermee iets symbolisch voor ogen had gehad: de geknikte vorm van het dak stond voor de geknikte levensloop van de bewoners...

Morbide, dat was het goede woord...

Hoezeer het gebouw hem ook tegenstond, Ravi moest wel toegeven dat het een uitstekende schuilplaats bleek te zijn. Het had een heel geïsoleerde ligging en werd, zo bleek, doorgaans door niemand opgemerkt. Pantic, al jaren lang zijn patrone, om het zo maar eens te zeggen, had prima werk verricht. Dat mocht ook wel, als je besepte wat voor diensten Ravi allemaal voor hem had volbracht. Maar goed, Pantic was zijn afspraak nagekomen, dat moest gezegd worden.

Toch ontging hem de ironie niet. Want was het niet hoogst ironisch dat hij, die bepaalde machtige mensen graag dood wilden zien en die eigenlijk nog steeds het zwaard van Damocles boven het hoofd hing, werd weggestopt in een verzorgingshuis voor terminale patiënten? Was het niet bijna alsof Pantic daarmee heel subtiel had willen zeggen dat hijzelf ook de dood niet meer kon ontlopen?

Ravi wist dat het niet onmogelijk was. Tenslotte stond Pantic in de Nederlandse onderwereld bekend om zijn subtiele grappen. Voorbeelden waren er in overvloed. Zo had hij eens een zakenrelatie, die de les moest worden gelezen, tijdens een bespreking een foto gegeven van zijn gezin, gekneveld liggend op een kille tegelvloer.

"Ongelooflijk he, hoe fantastisch je met de moderne technologie foto's kunt bewerken? Niet voor echt te onderscheiden!", had Pantic met een vriendelijke glimlach gezegd. Want het gezinnetje van die man was met geen haar gekrent. Maar de boodschap was luid en duidelijk overgekomen...

Ravi probeerde er maar niet meer aan te denken. Net zoals hij niet meer moest denken aan wat er met zijn laatste klusje allemaal fout was gegaan. Alsjeblieft, nee! Zijn vooruitzichten, daar moest hij zich op richten. De toekomst. Over een jaar, als de storm rond zijn persoontje weer een beetje geluwd zou zijn, zou hij maken dat hij hier weg kwam. En tot dat moment moest hij maar gewoon de tijd uitzingen en proberen de verveling te verdrijven. Het viel hem niet mee. Hij was altijd al een actief iemand geweest, met honderd dingen op hetzelfde moment aan zijn hoofd, en nu moest hij hier opeens de dagen slijten, spelend dat hij een door ziekte verzwakte, terminale patiënt was.

Hij hoorde de deur achter zich open gaan, maar draaide zich niet om.

"Meneer Ingaard, bent u klaar voor het avondeten?"

Ravi zuchtte en werkte zich moeizaam overeind. Soms voelde hij zich bijna al een terminale patiënt...

Ze aten gezamenlijk, de twee verzorgsters die vandaag dienst hadden en de drie patiënten. Dat waren naast Ravi, Herma, een oudere vrouw, die in de laatste fase verkeerde van een onbehandelbare vorm van kanker en een zekere Johan, een jongen van vroeg in de twintig, die hier pas een dag was. Eigenlijk best wrang, bedacht Ravi zich. Zijn voorganger was nog geen twee dagen geleden met de lijkenwagen het pand uitgereden, en die had hier nauwelijks meer dan een week gewoond. Ja, het verloop was hier sneller dan in menig hotel. Alleen kwamen ze hier nog verticaal binnen en gingen ze er allemaal horizontaal weer uit.

Zoals altijd was het een weinig levendige bedoening. Herma was eigenlijk te verzwakt om sowieso uit bed te zijn en ze at met tergend kleine muizenhapjes en Ravi zelf was zoals altijd ook weinig mededeelzaam. De twee verzorgsters zaten soms onderling wat te smoezen. Dan was er alleen die jongen nog, die Ravi op de één of andere manier vanaf het begin interesseerde. Het was ook Johan die uiteindelijk de stilte verbrak. Terwijl hij een hap nam zei, luid smakkend: “Jij ziet er eigenlijk weinig ziek uit...”

Ravi draaide zich naar hem om, terwijl inwendig alarmbelletjes begonnen te rinkelen. Johan keek hem met vanuit zijn rolstoel met een bijna vermaakte blik aan. Wat wilde hij? Enigszins verward begon Ravi het standaard verhaaltje af te draaien over de curieuze en zeer zeldzame aandoening waar hij aan leed. Het was bijna een soort automatisme geworden in de kleine maand die hij al in het hospice had doorgebracht, zo vaak had hij het verteld.

“...en jij?”, bracht hij tenslotte een beetje lam, na zijn betoogje uit.

“Duchenne”, zei Johan kort en zakelijk, “Een spierziekte. Erfelijk. Onomkeerbaar. Dodelijk.”

“Jezus,” bracht Ravi toch nog geschokt uit, “hoeveel tijd heb je nog...?”

Johan keek hem verwijtend aan, alsof hij iets verkeerd had gezegd. Hij wilde reageren, maar Gemma, één van de verpleegsters, was hem voor.

“Laten we daar nu niet over praten”, zei ze met luide en gemaakt-opgeruimde stem, “wie wil er een toetje?”

En met een blij glimlach ruimde ze de tafel op en kwam ze uit de keuken terug met een dienblad met vijf sorbets.

Die avond zaten Johan en Ravi alleen in de woonruimte. Herma was al lang weer gekluisterd aan haar eigen bed en de nachtverzorgster was in haar kantoor met de administratie bezig, of zoiets. Ze keken zonder veel interesse naar een programma op tv. Het geluid stond zo zacht dat het sowieso moeilijk te volgen was.

Ravi keek de jongen schuin aan. Johan intrigeerde hem, op de een of andere manier. Hij straalde iets uit, een soort frisheid, levendigheid, die hij al weer een tijdje niet had gezien. Hij miste in hem de uitgeblustheid die de andere patiënten die hij had meegemaakt hadden uitgestraald. Was het de jeugd? Hij wist het niet.

“Duchenne, dat is toch dat je spieren het langzaamaan allemaal begeven?”, probeerde hij het gesprek weer op gang te brengen. Het duurde een tijd voor Johan antwoordde: “Dat klopt. Ik zit nu in het laatste stadium van de ziekte. Binnenkort zal ik niet zelfstandig meer kunnen ademen. Niet lang hierna zal mijn hart het begeven. Maar dat zal ik niet meer meemaken. Ik ben hier om in vrede te sterven.”

Tot Ravi's verbazing leek Johan niet in het bijzonder gebukt te gaan onder die wetenschap.

“Is het niet te behandelen?”, vroeg Ravi verbaasd.

Johan draaide zijn rolstoel naar hem om, om hem bozig aan te kijken; “Ze kunnen je op de beademing zetten, of een hart-long machine, of zoiets, als je dat bedoeld... Maar dat wil ik niet. Ik wil niet eindigen als een plantje...”

Ravi knikte begrijpend, “Je hebt de moed opgegeven...”

Johan keek hem opnieuw boos aan. Zijn ogen schoten vuur. “Nee! Integendeel! OK, het leven heeft me niets meer te bieden, maar ik verlang naar het Hiernamaals. Ik wil graag terugkeren naar God, mijn schepper.”

O shit, dacht Ravi, een gelovige. Het idee dat Johan er zo één was stond hem een beetje tegen. Hij had altijd een hekel gehad aan mensen die zo bekrompen waren dat ze zich de wet lieten lezen door de dogma's die in één of ander boek stonden van bijna tweeduizend jaar oud. Alsof de mensen die dat boek bij elkaar hadden geschreven, de Marcussen en Lucassen, de waarheid in pacht hadden. Wat een onzin...!

“Dus je hebt vrede met je dood?”, vroeg Ravi.

“Ja! Maar heb jij vrede met de jouwe?”, kaatste Johan meteen terug. Touché. Daar had hij natuurlijk nog nooit over nagedacht. Hij was hier immers niet om te sterven, maar om zich te verschuilen. Tenminste, dat was het idee.

“Nee, om eerlijk te zijn niet”, zei Ravi dan ook.

“Heb je God nog niet toegelaten in je hart?”

“Nee.”

Johan keek hem indringender aan; “Dat zou je moeten doen!”

Ravi draaide zich van hem af en keek stuurs naar de televisie. Waar bemoeide die jongen zich mee? Als het gesprek deze kant op ging, wilde hij met rust worden gelaten.

“Ik zie aan je dat je niet gelukkig bent, Peter, dat je ziek bent”, ging Johan door, “keer jezelf niet af van Jezus Christus... Laat hem toe, en je zult de verlossing vinden.”

Ravi deed alsof hij hem niet hoorde.

Die nacht had hij de ergste nachtmerrie sinds hij in het hospice wonen. Het was altijd hetzelfde onderwerp, natuurlijk. Die rampzalige laatste klus die hij had uitgevoerd voor Pantic.

Aanvankelijk had het zo simpel geleken. De liquidatie van de één of andere kerel die de stevige positie van Pantic in de Nederlandse drugshandel bedreigde. Als één van Pantic' naaste vertrouwelingen was het klusje bijna vanzelfsprekend aan Ravi toevertrouwd. De “Indo”, zoals hij altijd werd genoemd, zou het klusje wel klaren.

Op die donkere avond in oktober had het moeten gebeuren. De mannen van Pantic hadden uitgevonden dat zijn beoogde slachtoffer, Van Maanen, die avond thuis zou zijn in zijn riante villa in Bussum. Ravi hoefde alleen maar binnen te dringen en hem in zijn eigen woonkamer overhoop te knallen. Met een beetje geluk zouden ze het er als een roofoverval kunnen laten uitzien. Tenslotte bezat de man het een en ander aan dure kunstobjecten.

Maar hoe simpel het allemaal had geleken, Ravi had die middag al een heel slecht voorgevoel had. Hij had overwogen de hele toestand af te blazen, maar uit angst voor de toorn van Pantic was hij toch maar op pad gegaan. Met lood in de schoenen.

Het eerste deel van de missie was nog probleemloos verlopen. Hij had de beveiliging onklaar gemaakt, zichzelf via een slaapkamerraam de toegang tot het huis verschaft en had zonder problemen de woonkamer bereikt, met het Glock-pistool stevig in zijn handen geklemd. Maar toen...

Van Maaren zat onderuitgezakt in een luie stoel televisie te kijken. Perfect, dacht Ravi nog, de man zit alleen thuis; het ideale slachtoffer. Toen merkte hij tot zijn verbazing dat op de televisie juist een aflevering van Sponge Bob Square Pants werd uitgezonden. Een animatieserie die vreselijk populair was bij kinderen, wist hij, omdat zijn nichtje dat altijd persé wilde zien, als zijn zus weer eens een keer op visite was. Het verontrustte hem, simpelweg omdat het niet paste bij zijn verwachtingen. Bovendien, een tekenfilm op deze tijd van de avond?

Van Maaren had zich inmiddels naar hem toegekeerd en verstijfde toen hij hem zag in zijn stoel. “Jij...”, zei hij zacht, meteen beseffend in welke situatie hij verzeild was geraakt.

“Het is niet persoonlijk”, deelde Ravi mee, precies zoals hij zich had voorgenomen. Hij hief het pistool op en richtte het. Juist op het moment dat hij afdruckte gebeurde er opeens van alles. Van Maanen richtte zich met een oerschreeuw op uit zijn stoel, in een laatste poging de kogel te ontwijken, en opeens verscheen er een andere gestalte in zijn blikveld. Een meisje in een vrolijk gekleurd jurkje, dat naar Van Maanen toe rende. Natuurlijk, dacht Ravi nog, terwijl zijn vinger zich al om de trekker had gespannen, papa had even wat quality time met zijn dochter. Dat verklaarde Sponge Bob! Een moment later werden alle gedachten uit hem weg geslagen toen hij zag hoe de schedel van het meisje door de kogel uiteen werd gereten en haar hersenweefsel in het rond spatte, sofa's en vloerkleed besmeurend. Ze zakte plompverloren ineen, als een marionettenpop waarvan de touwtjes waren doorgesneden.

Ravi bleef verstijfd staan. De knal van het schot daverde nog na in de kamer. Hij merkte dat de arm waarmee hij het licht rokende pistool nog steeds overeind hield zwaar trilde, en dat hij hijgde. Het beeld van het meisje dat op het lichte vloerkleed lag, met een snel groeiende bloedplas om haar gehavende hoofdje, zette zich vast in zijn geheugen. Om daar niet meer te verdwijnen...

Meestal was dit het moment waarop Ravi zwaar ademend en bezweet overeind schoot in bed. En zo ook deze nacht. Het duurde enkele seconden voor hij besepte waar hij was, en enkele minuten voor hij enigszins tot bedaren was gekomen... Het was voorbij, hield hij zichzelf voor. Het was een vreselijke vergissing, dit had hij nooit zo bedoeld. Maar toch bleef hij zich vreselijk schuldig voelen...

De volgende avond zaten Johan en Ravi opnieuw alleen in de woonkamer. Johan keek naar een satirisch programma. Zijn vrolijke lach vulde regelmatig de kamer.

Ravi keek met hem mee, maar had zijn gedachten er niet echt bij. Hij bleef maar denken aan het meisje. Sita had ze geheten, zo had hij later ontdekt. Haar vader had haar op een grootse manier begraven. Van Maanen leefde nog inderdaad. Toen Ravi zijn dochter had vermoord, had hij hem als een dolle stier aangevlogen. Ravi had hem van dichtbij neergeschoten, twee keer zelfs. Maar zelfs met twee kogels in zijn lijf, machteloos krioelend op de tegelvloer, had Van Maanen, met wilde rollende ogen, zich nog geprobeerd op hem te wreken. Een bebloede hand had de pijpen van zijn broek vastgegrepen. Ravi had het niet kunnen aanzien, had zich losgerukt en was gevlucht.

Natuurlijk had hij zich er ter plaatse van moeten vergewissen dat hij Van Maanen dodelijk had verwond. Natuurlijk had hij, zoals gepland, de kleine pentekening van Van Gogh van de muur moeten halen, om het een roofmoord te doen lijken. Natuurlijk had hij zijn sporen moeten wissen. Maar hij had geen van alle gedaan.

En dat had hij geweten. Van Maanen had het wonderwel overleefd en Ravi wist zeker dat hij niet kon wachten tot hij hoogstpersoonlijk wraak kon nemen.

Ravi werd opgeschrikt door weer zo'n gekke hikkende lach van Johan. Hoe kon die jongen zo vrolijk zijn, nu hij stervende was? De vraag bleef in zijn hoofd zitten en toen het televisieprogramma was afgelopen vroeg hij het hem. Johan keek hem verbaasd aan.

“Waarom zou ik bedroefd zijn? Het leven is zo geweldig! Ik geniet van elke minuut die ik nog heb! Het leven is het meest waardevolle geschenk dat God ons heeft gegeven!”

“Daarom wil je zeker niet dat je leven nog wordt gerekt...”, testte Ravi hem.

Johan keek hem bijna teleurgesteld aan, “Dat is geen leven...”

Het bleef even stil. Toen zei Johan: “Ik weet me gesterkt dat er na dit leven een andere is... Ik weet dat God me tot de hemel toelaat...”

Ravi zuchtte. Hoe kon die jongen zo zeker zijn van zijn zaak?

“Waarom zit je eigenlijk hier?”, vroeg hij na een korte stilte, “waarom wordt je niet opgevangen door familie of vrienden?” Johan keek hem aan, opnieuw met die boze blik, “Dat gaat je niets aan...”

Ravi zweeg.

“Dit leven”, zei Johan tenslotte, “is me weinig welgezind geweest. Maar het ergste is dat mijn moeder me heeft laten vallen. Als een apparaat dat niet meer werkt. Dat heeft me kapot gemaakt. En weet je wat zo ironisch is?”

Ravi keek hem vragend aan.

“Duchenne spierdystrofie is een erfelijke ziekte die via de moeder wordt overgedragen. Zelfs op die manier heeft ze me verraden...”

Ravi wist niet wat hij moest zeggen.

“Maar gelukkig is Jezus Christus in mijn leven gekomen”, ging Johan op een heel andere toon door, “Daar haal ik zo veel kracht en steun uit.” Ravi zag vanuit zijn ooghoeken dat Johan een gelukzalige glimlach op zich gezicht had.

“Jij gelooft niet”, stelde Johan toonloos vast, “wat denk jij dat er gebeurt als je sterft?”

Na een korte stilte zei Ravi zacht: “Niets.” En met iets vastere stem: “Niets. De dood is het einde van alles.”

Johan schudde zijn hoofd, alsof hij teleurgesteld in hem was.

“Dat verhaaltje dat je gisteren vertelde over je ziekte”, verbrak Johan de stilte opnieuw, “dat was grote onzin en dat weet je.”

Ravi hapte naar adem, “Wat bedoel je?”, vroeg hij tenslotte op een zo rustig mogelijk toon.

“Je loog, dat is wat ik bedoel”, zei Johan scherper.

“Waarom zou ik in dit hospice zitten als ik niet dodelijk ziek ben?”, vroeg Ravi scherper dan hij had gewild.

Johan wuifde zwakjes met een hand, “Oh, maar dodelijk ziek, dat ben je ook, maar niet op de manier die jij zegt.”

Ravi snapte er niets meer van.

“Ik heb voor je gebeden, Peter”, ging Johan, “Voor je verlossing. Want ik zie aan je dat je wordt verteerd door een vreselijke zonde. Wat het is weet ik niet en waarom je jezelf hier begraven hebt weet ik ook niet. Maar dat maakt geen verschil. Het gaat om de zonde die je hebt begaan. Ik heb gebeden tot God dat hij je opneemt in Zijn kudde, zodat je van die vreselijke last kunt worden bevrijd.”

Ravi hapte naar adem. Wat wist Johan, schoot door zijn hoofd? Had hij hem 's nachts gehoord als hij zo'n nachtmerrie had. Las hij het in zijn ogen?

“Zonde is een dodelijke ziekte, Peter”, zei Johan weer, “Het staat allemaal in de bijbel, weet je: ‘Want toen gij slaven waart der zonde, wat voor vrucht had Gij toen? Dingen waarover gij u nu schaamt; immers het einde daarvan is de dood. Want het loon dat de zonde geeft is de dood, maar de genade die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.’ “ En na een korte stilte: “Romeinen 6:23.“

“Maar...maar”, probeerde Ravi terwijl verwarring en verbijstering streden om voorrang.

“Bekeer je tot God, Peter”, fluisterde Johan bijna, “en bedenkt: ‘Het is Gods goedheid die mensen tot bekering leidt, niet Zijn toorn!’ Romeinen 2:4”.

Hij heeft gelijk, dacht Ravi, toen hij die nacht in bed lag. Johan heeft helemaal gelijk. En ik heb alles in dit leven tot nu toe fout gedaan. Wat een opmerkelijke persoon was het toch, die hij op deze onwaarschijnlijke plaats was tegengekomen: Johan. Hij moest vanaf zijn vroege jeugd zijn overladen met lijden en verdriet, meer dan iemand kan verdragen. De spierziekte. De moeder die hem afwijst. Al het andere dat Johan nog niet eens had verteld. En toch stond hij nu, op het einde van een slopende ziekte, zo ongelooflijk positief in het leven. Wat een kracht er uit dat geloof in God kon voortkomen! Ravi had het nog nooit eerder gezien. Hoe meer zijn lichaam Johan ook in de steek liet, hoe meer kracht er letterlijk uit zijn lijf stroomde, hoe sterker hij geestelijk leek te zijn geworden. De levende paradox...

Liggend in bed nam Ravi zijn beslissing. Vanaf nu, nee vanaf morgen, zou hij zijn leven anders inrichten. Ten eerste helemaal weg uit het criminele circuit. En ten tweede toetreden tot het geloof, en proberen de vreselijke zonde die hij had begaan in de rest van zijn leven goed te maken. Dat kon natuurlijk nooit helemaal, maar hij kon proberen een begin te maken.

Ravi glimlachte voor zich uit in het duister. Voor het eerst in tijden, sinds hij voor alles en iedereen was ondergedoken, voelde hij zich bevrijd en misschien zelfs weer een beetje gelukkiger. Alsof hij de eerste stap had genomen met zichzelf in het reine te komen. Alsof hij omhoog kroop uit een diep gat.

Tevreden sliep hij in, in de wetenschap dat hij die nacht geen last zou hebben van nachtmerries.

Hij had ongelijk.

Ravi werd wakker omdat hij meende iets te hebben gehoord in zijn slaap. Langzaam opende hij zijn ogen. Het was duister in zijn kamer. Niets aan de hand, natuurlijk, dacht hij, en zijn blik gleed naar de wekker. Half drie 's nachts. Tijd om zich nog eens goed om te draaien.

Pas toen zag hij de donkere vorm aan het voeteneinde van zijn bed. Op de een of andere manier wist hij meteen wie het was. Zijn hele wezen was opeens vervuld van angst en hij voelde zichzelf verstijven.

Geheel onverwacht knipte het licht aan. Het duurde enkele seconden voor Ravi eraan gewend was, maar hij hoefde Van Maanen niet te zien om te weten dat hij het was, die aan zijn bed stond.

“Eindelijk, Ravanna. Je moest eens weten hoe ik naar dit moment heb uitgekeken!”

Van Maanen keek hem aan met een glimlach die Ravi de stuipen op het lijf liep. Bij het raam en bij de deur stonden twee stevige kerels, die hij vaag nog kende. Of misschien ook niet.

Bodyguards, ze waren onderling inwisselbaar.

“Ik-ik...”, probeerde Ravi.

Van Maanen hief een arm en Ravi stakte midden in zijn zin.

“Zeg maar niets, Ravanna. Wat je ook zegt, dat het je verschrikkelijk spijt van Sita's dood, of dat je 's nachts nog steeds een stijve krijgt als je er aan denkt hoe je haar hoofd aan gort hebt geknald, het maakt mij geen zak uit. Feit is dat Sita dood is en dat jij haar vermoord hebt. Dat is het enige dat telt. En daarom kom ik hier nu wraak nemen.” Hij bracht het alsof het een eenvoudige rekensom was.

Van Maanen hief een arm en een vierde man, die Ravi eerst over het hoofd had gezien, kwam naderbij. Het was een klein schichtig kereltje met zijn haar in een scheiding en een hoornen brilletje op. Niet verontrustend dus, in tegenstelling tot spuit die hij in zijn handen had.

“Rico”, zei Van Maanen kort.

De spierbundel bij het raam kwam dichterbij. Voor Ravi wist wat er gebeurde had de kerel hem bij beide schouders beetgepakt. Hij kon geen kant meer uit.

“Hé”, bracht hij gesmoord uit. Maar even later werd het praten hem onmogelijk gemaakt toen de tweede spierbundel zich ook met hem ging bemoeien en een hand op zijn mond plaatste.

“Het heeft nog even geduurd voor we je hebben gevonden”, ging Van Maanen door op keuvelende toon, alsof hij een gezellig zondagnamiddag-gesprek aan het voeren was met hem, “Je had je nog verduiveld listig verstoep.”

De man met de spuit kwam naderbij en zonder dat Ravi iets kon doen werd de inhoud ervan in zijn arm gespoten.

Van Maanen lachte, “Maar als je aan de juiste touwtjes trekt, kom je uiteindelijk overal wel achter. Toepasselijke plek wel, zo'n bijna-thuis-huis. Tenslotte ben je dat ook. Met de nadruk op bijna!” Van Maanen lachte opnieuw.

Ravi voelde zich duizelig worden, alsof het bed onder hem wegzakte. Uit een ooghoek zag hij hoe er opnieuw een spuit in zijn arm werd leeggespoten.

“Je zult je misschien afvragen wat we aan het doen zijn”, zei Van Maanen ergens heel ver weg. “Nou dat is heel simpel. De eerste spuit bevat een verdovend middel, die je straks het bewegen en praten onmogelijk maakt, maar die je niet bewusteloos maakt. De tweede spuit bevat een bijzonder gif, die je van binnenuit verteert en je slechts zeer langzaam doodt.” Van Maanen lachte opnieuw: “Vannacht zul je sterven, Ravanna, maar niet voordat je door helse pijnen bent gegaan. Dat is mijn wraak voor Sita!”

Ravi bedacht zich dat de bijnaam van Van Maanen in het wereldje “De Beul” was. Hij begon opeens beter te begrijpen hoe hij die naam had verdiend. Een moment later kwam de pijn, die zo heftig was dat die elke andere gedachte uit zijn hoofd weg sloeg. Het laatste dat nog in het universum van Ravi voorkwam voor hij stierf was pijn, de ultieme natuurkracht die uiteindelijk zo oneindig veel sterker is dan alle andere.

De volgende ochtend rolde al vroeg de elektrisch aangedreven deur van de garage omhoog. Een donkere lijkwagen met getinte ramen werd zichtbaar en zette zich langzaam in beweging. In de kist achterin lag Ravi Ravanna opgebaard. De lijkschouwer had na een routine-onderzoek geconstateerd dat hij een natuurlijke dood was gestorven. Er werden verder geen vragen gesteld. Tenslotte was dit wat men verwachtte: er gebeurde niets anders bij het hospice. Binnenkort zou Ravi's kamer alweer zijn gevuld met iemand anders, die eveneens zijn dood afwachtte en was iedereen Ravi alweer vergeten.

Achter het smalle raam naast de voordeur keek Johan in zijn rolstoel toe hoe de lijkwagen weg reed.

“Ik hoop dat je God toch nog hebt gevonden”, prevelde hij bijna onverstaanbaar, terwijl een traan langs zijn wang gleed, “Dat ik je binnenkort maar mag terugzien in de hemel! Het zal niet lang meer duren...”

